

Sygn. akt III SK 5/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa Polskiej Telefonii Komórkowej – C. Sp. z o.o. w W.
(obecnie O. P. Spółki Akcyjnej)
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej A. Sp. z o.o. w W.
o ustalenie warunków dostępu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 15 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 19 września 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 19 września 2013 r. oddalił apelację wniesioną przez powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 grudnia 2012 r. oddalającego odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) z dnia 9 grudnia 2010 r. ustalającej, na podstawie art. 28 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego, warunki dostępu telekomunikacyjnego w zakresie połączenia sieci z zasadami rozliczeń pomiędzy A. Sp. z o.o. z/s w W. (zainteresowany) i Polską Telefonią Komórkową C. Sp. z o.o. z/s w W. (obecnie O. P. S.A., powód).

Powód Polska Telefonia Komórkowa C. Sp. z o.o. z/s w W. (obecnie O. P. S.A.) zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o

przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, które sformułował w postaci pytania: „czy Prezes Urzędu może odstąpić od powtórnego przeprowadzenia postępowania konsolidacyjnego w rozumieniu art. 18 ust. 1 PT oraz art. 7 dyrektywy 2002/21 po wprowadzeniu zmian do decyzji w porównaniu do wcześniej przedstawionego w postępowaniu konsolidacyjnym projektu decyzji, które zdaniem organu w części uwzględniają uwagi KE uznając, jednocześnie, że w całości uwagi KE są zasadne, ale zostaną uwzględnione dopiero w innej decyzji (decyzjach), czy też w takiej sytuacji Prezes Urzędu obowiązany jest powtórnie przeprowadzić postępowania konsolidacyjne?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ wskazany w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie problem prawny stanowi jedynie uszczegółowienie zagadnienia, które zostało już rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, natomiast zapatrywania wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w zakresie objętym przedmiotem zagadnienia prawnego są zbieżne ze stanowiskiem prezentowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Jak trafnie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przepisy art. 15 pkt 2, art. 16 i art. 18 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2004 Nr 171, poz. 1800 ze zm.) nie precyzują przypadków, w których wymagane jest ponowne przeprowadzenie postępowania konsolidacyjnego. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zawartym w wyrokach z dnia 2 lutego 2011 r., III SK 18/10 oraz z dnia 12 lutego 2014 r., III SK 17/13, w przypadku odstąpienia przez Prezesa Urzędu od pierwotnego, poddanego procedurze konsolidacji, projektu decyzji w pewnych sytuacjach zasadne może być ponowne przeprowadzenie postępowania konsolidacyjnego. Kwestia ta motywowana jest koniecznością zabezpieczenia realizacji funkcji tego postępowania i ma zapobiegać przedkładaniu do konsultacji unijnych projektów rozstrzygnięć regulacyjnych, których Prezes Urzędu nie zamierzał w rzeczywistości realizować, nakładając w wydawanej decyzji inne obowiązki regulacyjne, bądź wydając decyzję w celu rozwiązania innych problemów funkcjonowania rynku komunikacji elektronicznej niż objęte projektem poddanym konsultacjom na podstawie art. 18 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21. Jak wynika z punktu 1 Zalecenia Komisji z dnia 15 października 2008 r. w sprawie notyfikacji, terminów i konsultacji przewidzianych w art. 7 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz. Urz. WE z 2008 r., nr 850) celem konsultacji na szczeblu unijnym (celem postępowania konsolidacyjnego) jest zapewnienie rozwoju spójnych praktyk regulacyjnych oraz jednolitego stosowania unijnych dyrektyw telekomunikacyjnych, a przez to – co potwierdza dodatkowo akapit 15 preambuły dyrektywy 2002/21 - przyczynianie się do rozwoju rynku wewnętrznego oraz realizacji innych celów Traktatu.

W wyroku z 2 lutego 2011 r., III SK 18/10, Sąd Najwyższy uznał za naruszenie art. 18 Prawa telekomunikacyjnego brak oceny, czy zmiany wprowadzone do pierwotnego stosunku prawnego są tak istotne, że wymagałyby ponownego przeprowadzenia postępowania konsolidacyjnego. Z uzasadnienia tego wyroku wynika, że nie ma potrzeby przedstawiania projektu decyzji w ramach postępowania konsolidacyjnego, jeżeli krajowy organ regulacyjny dostosowuje się do zawartych w pierwotnej opinii sugestii lub zastrzeżeń, i konsekwencją tego dostosowania jest odpowiednia zmiana treści decyzji. Dotyczy to zarówno sytuacji, w których uwzględnienie stanowiska Komisji prowadzi do zmiany obowiązków przewidzianych w zaopiniowanym projekcie decyzji jak i rezygnacji z niektórych z nich. Analogicznie jest w przypadku rozbudowania analitycznej części uzasadnienia decyzji. W wyroku tym Sąd Najwyższy wyraził także pogląd, zgodnie z którym konieczność ponownego przeprowadzenia postępowania konsolidacyjnego zachodzi, gdy krajowy organ regulacji, wydając decyzję po przeprowadzeniu postępowania konsolidacyjnego, zamierza odstąpić od jej wersji przedstawionej do zaopiniowania Komisji w innym zakresie niż wynikający ze stanowiska tego organu unijnego, co w szczególności ma miejsce, gdy krajowy organ regulacyjny nakłada nowe obowiązki regulacyjne, co do których Komisja nie miała okazji się wypowiedzieć. Jednocześnie w omawianym wyroku Sąd Najwyższy wyjaśnił, że rolą sądu rozpatrującego sprawę z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu jest ocena, czy zmiany dokonane w stosunku do objętego postępowaniem konsolidacyjnym wynikają jedynie z uwzględnienia stanowiska Komisji lub uzupełnienia analiz rynkowych o kwestii sugerowane przez Komisję, czy też cechują się „nowością” w zakresie elementów rozstrzygnięcia sprawy przez organ regulacyjny.

Z wyroku wydanego w sprawie III SK 18/10 nie wynika jednak, aby obowiązek ponownego przeprowadzenia postępowania konsolidacyjnego aktualizował się w przypadku zmiany notyfikowanego projektu środka w ten sposób, że zalecenia Komisji Europejskiej zgłoszone w ramach konsultacji unijnych zostaną uwzględnione częściowo przez wprowadzenie odpowiednich zmian do treści decyzji wychodzących naprzeciw niektórym uwagom organu unijnego, w sytuacji gdy krajowy organ regulacyjny uzna, że uwagi te powinny zostać uwzględnione przy kształtowaniu treści decyzji podejmowanej w innym postępowaniu.

Z wydanych w niniejszej sprawie przez Komisję Europejską zaleceń nie wynika, żeby ich treść musiała być w całości zrealizowana w decyzji Prezesa Urzędu wydanej w niniejszej sprawie. Sąd Apelacyjny dokonał oceny, czy i jakie wskazówki organu unijnego mogły mieć znaczenie dla treści ostatecznego rozstrzygnięcia krajowego organu regulacyjnego oraz czy zostały należycie uwzględnione przez Prezesa Urzędu w wydanej decyzji. Mając powyższego na względzie, w ocenie Sądu Najwyższego cel zakładanych przez prawodawcę unijnego postępowań konsultacyjnych na szczeblu unijnym został w niniejszej sprawie zrealizowany. Nie zachodziła zatem potrzeba przeprowadzenia ponownego postępowania konsolidacyjnego.

W konsekwencji niecelowe byłoby przyjęcie skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania ze względu na potrzebę rozstrzygnięcia kazuistycznie sformułowanego zagadnienia prawnego, którego rozwikłanie jest możliwe przy wykorzystaniu dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a zapatrywania wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji pozostają zgodne z poglądami Sądu Najwyższego w obecnym składzie.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.